

## 2. Domstolens bemærkninger

### a) Generelle principper

#### i. Den ubetingede karakter af de forpligtelser, der følger af artikel 3

112. Domstolen har en klar bevidsthed om omfanget af den fare, som terror udgør for samfundet, og som følge heraf om vigtigheden af indsatsen mod terrorbekæmpelse. Den er også meget bevidst om de enorme vanskeligheder, som staterne nu står overfor for at beskytte deres befolkninger mod terrorvold (*Chahal mod det Forenede Kongerige* af 15. november 1996, Sml. 1996-V, s. 1855, præmis 79). I en situation med en sådan trussel vurderer Domstolen, at det er legitimt, at de kontraherende stater udviser stor håndfasthed over for personer, der deltager i terrorhandlinger, som den under ingen omstændigheder kan acceptere. Selv når man tager disse faktorer i betragtning, henviser Domstolen imidlertid til, at Konventionens artikel 3 bekræfter én af de demokratiske samfunds grundlæggende værdier, således som den gentagne gange har anført. Selv under de sværeste omstændigheder, som bekæmpelse af terrorisme og organiseret kriminalitet, forbyder Konventionen uden undtagelse tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Artikel 3 tager ikke højde for restriktioner i modsætning til hovedparten af de normgivende bestemmelser i Konventionen og protokol nr. 1 og 4, og i henhold til artikel 15, stk. 2, er der ingen undtagelse, selv i tilfælde af offentlig fare, der truer nationens eksistens (*Selmouni mod Frankrig* [Storkammeret], nr. 25803/94, præmis 95, ECHR 1999-V, og *J.K. m.fl. mod Sverige* [Storkammeret], nr. 59166/12, præmis 77, 23. august 2016).

#### ii. Generelle principper for anvendelse af artikel 3 i udvisningssager

113. Domstolen henviser regelmæssigt til, at de kontraherende stater i medfør af et almindeligt accepteret internationalt princip, og uden at dette berører forpligtelser affødt for dem af traktater, herunder Konventionen, har ret til at kontrollere ikke-statsborgeres indrejse, ophold og udsendelse. Udvisning af en udlænding fra en kontraherende stat kan imidlertid rejse et problem i forhold til artikel 3, og den pågældende stat kan dermed ifalde erstatningsansvar i henhold til Konventionen, når der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende person ved udvisning til bestemmelseslandet der vil kunne løbe en reel risiko for at blive udsat for en behandling, der strider

mod artikel 3. I dette tilfælde indebærer artikel 3 en forpligtelse til ikke at udvise den pågældende person til det pågældende land (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 111).

114. For at fastslå, om der foreligger seriøse og konkrete årsager til at antage, at den pågældende person løber denne reelle risiko, må Domstolen ikke undlade at undersøge situationen i bestemmelseslandet i lyset af kravene i artikel 3. I henhold til disse krav skal den mishandling, som klager påstår, at han vil blive udsat for i tilfælde af udsendelse, frembyde et minimum af alvor for at falde ind under anvendelsesområdet for artikel 3. Bedømmelsen af dette minimum er relativ. Den afhænger af samtlige omstændigheder i sagen (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 112).

### *iii. Princippet om en ex nunc-vurdering af omstændighederne*

115. Hvis klager endnu ikke er udvist, er datoen for vurderingen datoen for Domstolens behandling af sagen. En fuldstændig og *ex nunc*-vurdering er påkrævet, når der skal tages højde for oplysninger, der er fremkommet efter de nationale myndigheders vedtagelse af den endelige afgørelse (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 115).

### *iv. Subsidiaritetsprincippet*

116. Når der har været en national procedure, falder det ikke ind under Domstolens beføjelser at anvende egen bedømmelse af forholdene i stedet for de nationale domstoles bedømmelse, da det i princippet er op til de nationale myndigheder at vurdere de af dem indhentede informationer. De nationale myndigheder står i princippet bedst i forhold til at vurdere de faktiske forhold og navnlig vidners troværdighed, idet de har haft mulighed for at se, undersøge og vurdere den pågældende persons adfærd (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 118). Domstolen må imidlertid anse det for godtgjort, at vurderingen foretaget af myndighederne i den pågældende kontraherende stat er fyldestgørende og tilstrækkeligt dokumenteret af interne oplysninger og oplysninger fra andre troværdige og objektive kilder (*X mod Nederlandene*, nr. 14319/17, præmis 72, 10. juli 2018).

### *v. Vurdering af eksistensen af en reel risiko*

117. Ved vurdering af, om der foreligger en reel risiko for mishandling, skal Domstolen anvende strenge kriterier (*Saadi mod Italien* [Storkammeret], nr. 37201/06, præmis 128, ECHR 2008). Vurderingen skal fokusere på de forventede konsekvenser af klagers udvisning til bestemmelseslandet under hensyntagen til den generelle situation i det pågældende land og omstændighederne for den pågældende person (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 115).

#### *vi. Fordeling af bevisbyrden*

118. Det tilkommer i princippet klager at fremlægge oplysninger, der kan bevise, at der er seriøse grunde til at antage, at han, hvis den anfægtede foranstaltning gennemføres, vil være udsat for en reel risiko for behandlinger, der strider mod artikel 3. Der skal i denne henseende henvises til, at en del af spekulationen er forbundet med den forebyggende funktion i artikel 3, og at der ikke er tale om at kræve, at de pågældende personer skal fremlægge et sikkert bevis for deres påstande om, at de vil være udsat for forbudte behandlinger (*X mod Nederlandene*, nævnt ovenfor, præmis 74). Når sådanne oplysninger fremlægges, tilkommer det regeringen at fjerne enhver tvivl i forhold hertil (*Saadi*, nævnt ovenfor, præmis 129).

119. Man kan som hovedregel ikke vurdere, at en asylansøger har løftet bevisbyrden, så længe han ikke - for at påvise eksistensen af en individuel og dermed reel risiko for mishandlinger, som han ville blive udsat for i tilfælde af udvisning, - har fremsat en begrundet udtalelse, der gør det muligt at skelne mellem hans situation og de generelle farer, der findes i bestemmelseslandet. Dette krav lempes imidlertid under visse omstændigheder, for eksempel når asylansøgeren påstår at høre til en gruppe, der systematisk udsættes for mishandling (*J.K. m.fl. mod Sverige*, nævnt ovenfor, præmis 91-98 og 103).

### **b) Anvendelse af disse principper i den foreliggende sag**

#### *i. Om den generelle situation i Algeriet*

120. Med hensyn til situationen i Algeriet bemærker Domstolen indledningsvis, at de forskellige rapporter om dette land, som parterne har fremlagt eller undersøgt ex officio, ikke er helt enstemmige i spørgsmålet om behandling af personer, der er forbundet med terrorisme. Den noterer sig imidlertid en række oplysninger, der viser en udvikling siden februar 2015, der er et tidspunkt, som den har taget højde for i sin seneste dom om udsendelse til Algeriet af en person forbundet med terrorisme (*M.A. mod v. Frankrig*, nævnt ovenfor).

121. Domstolen bemærker, at der er sket talrige institutionelle og normgivende udviklinger siden 2015. Domstolen noterer sig navnlig ændringen af den algeriske forfatning, der fandt sted i 2016 og har styrket garantien for en række grundlæggende rettigheder og friheder, samt opløsningen af efterretnings- og sikkerhedstjenesten DRS samme år. Den bemærker endvidere, at DGSN, Generaldirektoratet for National Sikkerhed, regelmæssigt har afholdt kurser om menneskerettighederne for politiet siden 2016 (jf. præmis 28-31 ovenfor).

122. Domstolen bemærker ganske vist, at der foreligger visse foruroligende oplysninger, navnlig fra læsning af de afsluttende bemærkninger fra De Forenede Nationers Menneskerettighedskomite om fjerde periodiske rapport fra Algeriet (jf. præmis 34-36 ovenfor). Den bemærker dog, at der i størstedelen af de tilgængelige rapporter om Algeriet i årene 2017 og 2018 ikke længere er anført påstande om tortur mod personer, der var forbundet med terrorisme. Den finder det ligeledes vigtigt, at menneskerettighedsorganisationerne i 2017 har indberettet til den britiske ambassade i Algier, at de ikke har beviser for behandlinger, der strider mod Konventionens artikel 3. Domstolen understreger i den forbindelse, at klager ikke synes at kunne godtgøre, at en tredjepart i en situation, der er sammenlignelig med klagers egen, reelt skulle have været udsat for umenneskelig og nedværdigende behandling i 2017 eller 2018. Domstolen bemærker ligeledes med påkrævet forsigtighed DGSN's påstand om, at direktoratet ikke skulle have modtaget oplysninger i 2017 fra offentligheden om mishandling (jf. præmis 32-33 og 39 ovenfor). Med hensyn til opløsningen af efterretnings- og sikkerhedstjenesten DRS og dens udskiftning med efterretningstjenesten DSS bemærker Domstolen, at sidstnævnte indgår i en ny forfatningsmæssig og lovgivningsmæssig ramme for udøvelse af aktiviteter, navnlig med øget beskyttelse af menneskerettighederne. Under alle omstændigheder falder sikkerhedstjenesternes omstrukturering sammen med forsvinden af påstande om mishandling i størstedelen af ovennævnte internationale rapporter.

123. Domstolen bemærker endvidere, at regeringen har forsynet den med en detaljeret liste over foranstaltninger med udsendelse af statsborgere til Algeriet på grund af deres forbindelser med

en radikal terror- eller islamitisk bevægelse. Den omstændighed, at ingen af disse personer har hævdet, at de skulle have været udsat for mishandling fra de algeriske myndigheders side, gør det ganske vist ikke muligt for Domstolen at udlede, at klager ved tilbagevenden til Algeriet ikke personligt skulle være udsat for en risiko for behandlinger, der strider imod Konventionens artikel 3 (jf. i samme retning dommen i sagen *M.A. mod Frankrig*, præmis 57). Disse præcise oplysninger bidrager imidlertid til Domstolens vurdering af den generelle situation i det pågældende land.

124. Domstolen bemærker i samme henseende, at flere jurisdiktioner i Europarådets medlemsstater for nylig har konkluderet, at der ikke er nogen risiko for overtrædelse af Konventionens artikel 3 i tilfælde af udsendelse til landet af personer, der er forbundet med terrorisme. Domstolen henviser navnlig i denne forbindelse til den dom, der blev afsagt af den tyske forbundsforvaltningsdomstol den 27. marts 2018 (jf. bilag XVII). Denne domstol, der på en relevant måde har undersøgt den generelle situation i Algeriet og den pågældende persons personlige situation i henhold til Domstolens retspraksis, har navnlig anført, at der ikke er rapporteret noget tilfælde af tortur i Algeriet siden 2015, hvorefter de nationale menneskerettighedsgrupper har kunnet operere i landet og offentliggøre deres resultater. Selv om Domstolen er opmærksom på, at Det Forenede Kongerige efter en afgørelse truffet af *Special Investigation Appeals Commission* den 18. april 2016 synes at have suspenderet udsendelserne til Algeriet af personer, der er forbundet med terrorisme, bemærker den, at denne beslutning ligger forud for de institutionelle og normgivende ændringer, som den har noteret sig, samt udviklingen i størstedelen af de internationale rapporter om menneskerettighedssituationen i Algeriet.

125. Domstolen påpeger endvidere, selv om visse træk ved den algeriske straffesag, som klager kritiserer, såsom varigheden af den maksimale varetægt i forbindelse med terrorisme eller potentielle vanskeligheder med adgang til en advokat eller læge, eventuelt kan rejse tvivl om overholdelse af retten til en retfærdig rettergang, at det ikke alene ud fra disse træk kan konkluderes, at der er en generel risiko for mishandling i henhold til Konventionens artikel 3 af en bestemt kategori af mennesker.

126. Domstolen konkluderer ud fra ovenstående, at den generelle situation vedrørende behandling af personer i forbindelse med terrorisme i Algeriet ikke i sig selv forhindrer udsendelse af klager. Domstolen skal derfor undersøge, om sidstnævntes personlige situation er sådan, at han ville blive udsat for en reel risiko for behandlinger, der strider mod artikel 3, hvis han sendes tilbage til dette land.

## *ii. Klagers personlige situation*

127. Domstolen bemærker, at klagers frygt er baseret på to forhold, nemlig den efterforskning, som han ville blive udsat for dels på grund af forbindelserne til en jihadistcelle i Annaba, og dels de algerske myndigheders kendskab til hans dom i Frankrig og årsagerne hertil.

128. Med hensyn til efterforskning, som klager hævder at have været udsat for på grund af forbindelser til en jihadistcelle i Annaba, bemærker Domstolen, at det af dommen fra kriminalretten i Paris af 25. september 2015 klart fremgår, at det er en realitet, i hvert fald for året 2012. Der er imidlertid intet, der tyder på, at klager stadig er eftersøgt for disse forhold, nu mere end syv år senere. Klager har navnlig ikke til Domstolen udleveret en kopi af arrestordren, som han hævder eksisterer, selv om han har genvundet sin frihed og hævder at have kontakter i det algeriske politi. På den anden side har den franske regering for Domstolen fremlagt et mundtligt notat fra de algeriske myndigheder dateret den 28. november 2018, hvoraf det fremgår, at klager ikke var genstand for en retssag i Algeriet, og de algeriske myndigheder har ligeledes fremsendt hans rene straffeattest. Domstolen bemærker, at det udtrykkeligt fremgår af dette mundtlige notat, at ”den pågældende person på ingen måde er genstand for retsforfølgelse i Algeriet”. Domstolen konstaterer under alle omstændigheder, at jihadistcellen i Annaba, som klageren var tilknyttet, blev opløst i 2012. Cellens medlemmer blev anholdt, dømt og derefter løsladt uden at påstå at være blevet mishandlet. Domstolen lægger navnlig vægt på denne konstatering, for så vidt som klager åbenbart ikke havde en position i denne gruppe, der gjorde det muligt for de algeriske myndigheder at udskille ham fra de øvrige medlemmer.

129. Med hensyn til klagers domfældelse i Frankrig og begrundelsen herfor er Domstolen overbevist om, at de algeriske myndigheder er fuldt bekendt hermed, enten via deres efterretningstjenester eller via diplomatiske udvekslinger med Frankrig. Afsløringen af klagers identitet i medierne efter retsmødet for Domstolen (jf. præmis 19 ovenfor) forstærker kun denne overbevisning. Der er dog ingen beviser for, at de algeriske myndigheder udviser nogen særlig interesse for klager. Da klager naturligvis ikke har haft kontakt med AQIM-repræsentanter i mange år, er der intet, der tyder på, at han har oplysninger af interesse for de algeriske myndigheders terrorbekæmpelse. Domstolen bemærker navnlig, at Algeriet hverken har bedt Frankrig om udlevering af klager eller om en genpart af dommen, hvori han dømmes for terrorrelaterede forhold. Der findes desuden, som allerede påpeget af Domstolen, ingen beviser for, at klager eftersøges af de

algeriske myndigheder. Klagers påstand om, at hans forældre skulle være blevet afhørt om han, selv om det skulle være fastslået, er ikke tilstrækkeligt til at ændre denne konstatering.

130. Selv om der er muligt, at klagers tidligere terroraktiviteter medfører kontrol og overvågning af ham ved tilbagevenden til Algeriet, eller at der endog i anledning af en sådan tilbagevenden anlægges en retssag, udgør sådanne foranstaltninger under ingen omstændigheder en behandling, der strider mod Konventionens artikel 3.

131. På baggrund af ovenstående finder Domstolen, at klager ikke har fremlagt bevis for, at der er væsentlige grunde til at antage, at han ved udsendelse til Algeriet skulle være udsat for en reel risiko for at blive behandlet i strid med Konventionens artikel 3, selv om det påhvilede ham at fremlægge et sådant bevis.

### *iii. Konklusion*

132. Domstolen deler derfor den konklusion, som OFPRA, CNDA og de administrative domstolene i Lyon og Lille var nået frem til, og som i medfør af subsidiaritetsprincippet udtalte sig for Domstolen, og hvis vurdering er adækvat og tilstrækkeligt dokumenteret af interne oplysninger og af oplysninger fra andre pålidelige og objektive kilder. I betragtning af den generelle situation i Algeriet er hverken klagers tidligere forbindelser til en jihadistcelle fra Annaba eller de algeriske myndigheders kendskab til hans dom af en sådan karakter, at de kan overbevise Domstolen om, at klager ville løbe en reel risiko for at blive udsat for behandlinger, der strider mod Konventionens artikel 3 i tilfælde af tilbagevenden til Algeriet.

133. Denne konklusion bringes ikke i tvivl på grund af manglende diplomatiske garantier fra de algeriske myndigheders side, som den franske regering forklarer med en generel tilbageholdenhed fra algerisk side, og som ikke kunne overvindes på trods af regeringens bestræbelser. Domstolen fastslår, at den i forbindelse med behandlingen af klagers begæring om en midlertidig foranstaltning spurgte den franske regering, om den kunne indhente præcise garantier fra de algeriske myndigheder for at sikre, at klager ikke ville blive behandlet i strid med Konventionen efter at være ankommet til Algeriet. På dette tidspunkt havde Domstolen endnu ikke været i stand til at foretage en grundig undersøgelse af den generelle situation i Algeriet og klagers personlige situation. Domstolen finder imidlertid i lyset af dens konklusion efter en sådan undersøgelse (jf. præmis 120-132 ovenfor), at diplomatiske garantier ikke er nødvendige.

134. Endelig finder Domstolen, at der ikke foreligger seriøse og konkrete årsager til at antage, at klager, hvis han sendes tilbage til Algeriet, vil løbe en reel risiko for at blive udsat for behandlinger, der strider mod Konventionens artikel 3. Domstolen finder følgelig, at en sådan udsendelse ikke ville medføre en overtrædelse af Konventionens artikel 3.